

Michal měl při cestě na pohřeb hlavu plnou myšlenek. Dokonce celou noc přemýšlel, že by na něj nešel. Důvodem, proč teď trčel v koloně a nedočkavě poklepal nohou nebyl pocit neúcty vůči otci. Ale čistá zvědavost. Chtěl vidět, kdo se s ním přijde rozloučit. Podíval se na hodinky. Jestli se ta kolona během chvilky nerozjede, určitě přijede pozdě. A to přímo nesnášel.

Jako ředitel nadnárodní korporátní společnosti si zpoždění nemohl dovolit, jak by to asi vypadalo? Zpoždění nestrpěl ani u svých podřízených. Vyřídil si jeden obchodní hovor, když se zacpané město rozpohybovalo.

„Konečně!“ zařval frustrovaně a praštil do volantu. Porušil pak několik předpisů, ale před obřadní sň přijel včas. Zraky všech venku se na něj stočily. Jak by ne, ušklíbl se pro sebe. Naleštěné BMW Alpina B5 v tmavě zelené barvě přitáhlo vždycky pozornost. Obzvláště když sešlápl pedál až k podlaze a 634 koní se hlasitě rozřehtalo. Potrpěl si na luxus a tohle auto stálo více, než rodinný baráček.

K jeho překvapení se na něj lidé po vystoupení z auta nedívali obdivně jak čekal, ale spíše zhnuseně. Nechápal proč. Došel do obřadní místnosti a udivilo ho, kolik lidí tu je. Sice s otcem nebyl v kontaktu už... Doloval datum posledního setkání z paměti. Rozhodně to pár let bylo. Čas zkrátka běžel rychleji, než by si přál. Navíc to nebyla jeho vina, že se s otcem rozešli ve zlém. Kdepak, on se snažil. To otec do něj neustále rýpal, radil mu, jak má žít a říkal, ať tolik nepracuje. Ale jen mu nepřál úspěch. Matka je vždy dokázala smířit, ale co zemřela před sedmi lety na rakovinu, Michal s otcem nedokázal mluvit bez toho, aniž by se pohádali.

Seděl v první řadě a poslouchal smuteční řeč. Když mu zavolal notář, překvapilo ho to. Na otce si nevpomněl, čekali velký audit z mateřské firmy a zkrátka nebylo kdy. Proto ho překvapilo, že zemřel po krátkém boji se zápalem plic. Zaplatil pohřební službě kolik si řekli a o více se nestaral. Když tu teď tak seděl, došlo mu, že zdědí rodný dům. Nejspíše ho prodá. Měl vilu na lukrativním místě, co by dělal s tou barabiznou.

Po obřadu chtěl odejít, ale cestu mu zastoupil postarší muž.

„Vy jste pan Šmíd?“

„Ano, to jsem,“ odpověděl Michal a automaticky se narovnal, nelíbilo se mu, jaká sebevědomá aura z toho muže vyzařuje.

„Váš otec mi zachránil život. Nebýt jeho, byl bych furt na ulici. Doufám, že jste alespoň z poloviny tak dobrý jako von. Ale když se tak na vás koukám...“ s úšklebkem přejel jeho drahé Rolexky, oblek na míru, manžetové knoflíčky co stály jeden běžný plat. „Asi spíš ne. Otec na vás byl pyšný, jen abyste věděl.“ A odešel. Michal zůstal stát jako opařený. Co si

to ten chlap dovoluje? A jak to myslel, že na něj otec byl pyšný? Byl to přeci on, kdo jej vždy sekýroval!

Najednou mu bylo divně úzko, hrdlo se mu stáhlo a chtěl okamžitě pryč. Na schodech jej však zastavila mladá žena, z obou stran jí na ruku visely malé děti.

„Pan Šmíd?“ Mračil se na ní, ale přikývnul.

„Vašemu otci dlužím za mnohé. Poté co tragicky zahynul můj manžel nám pomohl překlenout to nejhorší období. Byl to úžasný člověk! Nestihla jsem mu to říct, tak to říkám alespoň vám.“ Odešla, aniž by počkala na jeho odpověď. Ale co by tak měl říkat? Přišlo mu to celé absurdní.

S rozporuplnými pocity sedl do auta, prudce vydechl a zabořil se do luxusního sedadla. Aby se uklidnil, vyrazil do nedalekého Německa, kde nebyly rychlostní limity na dálnici. Jak přešel hranici, sešlápl plyn a letěl jako střela, okolí se jen míhalo. Blikal na ostatní auta v levém pruhu, která nestihla dostatečně rychle uhnout. Někdo křičel. Došlo mu, že je to on. Měl nervy na pochodu. Trvalo celou hodinu, než se uklidnil a zpomalil. Sjel z dálnice, natankoval a vracel se domů. Jel už pomaleji, oddával se vlastním myšlenkám.

Dorazil k rodnému domu. Nebyl zde tolik let, přitom se vůbec nic nezměnilo. „Sakra, nemám klíče!“ zanedával nahlas. Zkusil se ale podívat pod jeden z mnoha květináčů a vlastně ho nepřekvapilo, že tam je klíč. Kolikrát za to matku plísnil! Vždycky se jen smála a odpovídala mu: „Ale no tak zlato, kdo by nám co kradl? Vždyť to nejdražší co máme jsi ty.“ Najednou se mu její smích rozléhal hlavou, jako by chtěl pohltit všechno ostatní a ten sladký, zvonivý zvuk způsobil, že se mu začala třást brada.

„No tak, přeci tady nebudeš brečet jako baba!“ Nahlas to mělo větší účinek, uklidnil se. Prošel dům, vše bylo uklizené. Otec to musel dělat kvůli vzpomínce na pořádkumilovnou matku, Michal si nevzpomínal, že by si potrpěl na úklid. Když ho napadlo, co tu asi tak samotný otec měl celé dny dělat, rychle tu myšlenku zaplašil. Nehodlal mít výčitky svědomí. On neměl vůči otci žádné povinnosti. On rozhodně ne! Jenže příliš ani nepomáhaly rodinné fotografie po celém domě. Z doby, kdy ještě byli šťastní. Svalil se v kuchyni na židli a ztěžka vydechnul.

Rozhlížel se a spatřil velkou obálku, respektive její třící rožek z kredence. Zvednul se, s napětím otevřel dvířka a vytáhnul ji.

Pro mého syna Michala, stálo na ní kostrbatým písmem. Polknul. Sednul si na židli a opatrně rozlepil obálku a vyndal dopis a jakýsi seznam, který mu nic neříkal. Kontakty na lidi, jejichž jména v životě neslyšel. Nadechl se a začal číst.

Milý synu,

nevím jak začít. Víš, že na slova mě nikdy neužilo. Možná už je vlastně pozdě nějaká říkat, či psát. Právě čekám na sanitku a tak Ti píšu. Mám pocit, že mi shoří hrud' a už to dále nezvládám. Přemýšlel jsem, že ti zavolám, ale posledně jsi dal dost jasně najevo, že nemáš chuť svůj život pojit s tím mým.

Michal polknul, hrdlo měl stažené úzkostí a oči mu vlhly. Vždyť měl pocit, že otec si nepřál vidat se s ním. Tak proč měl teď pocit, že je něco moc špatně?

Vím, že jsme se až příliš vzdálili. Jenže smrt tvojí matky mě zničila. Byla sluncem mého života, majákem v rozbouřeném moři. Miloval jsem ji tak moc, že bych si vyrval srdce z těla, jen aby tu mohla být o den déle! A ty ses uzavřel. Navíc tak moc se jí podobáš. Ale nechci se vymlouvat. Měl jsem něco říct. Možná jsi taky chtěl něco říct.

Byly chvíle, kdy jsem v ruce držel mobil a chtěl ti zavolat. Rozepsal jsem tolik zpráv. Jenže neodeslal ani jednu. Respektoval jsem tvé rozhodnutí kariéerně šplhat vzhůru. Nezpochybňoval jsem jej, i když mi vždy bylo líto, že nemám žádná vnoučata ani snachu, která by alespoň trochu prozářila zdi tohoto opuštěného domu.

Michale, prosím tě o odpuštění. Nevím, zda se z nemocnice vrátím. Pokud ano, určitě najdu odvahu a ten telefon do ruky vezmu. Pokud čteš tento dopis, odešel jsem za mamkou. Jen jsem chtěl, abys věděl, jak mě to mrzí. A taky ti říct, abys nepromrhal celý život čekáním na ten správný okamžik.

S láskou táta

Michal seděl jako opařený. Slzy mu stékaly proudem a společně s nimi přicházela jistá úleva. Nebrečel tolik let. Celou tu dobu nedával najevo žádné emoce.

„Táto,“ zašeptal do ticha. Chtěl položit dopis na stůl, ale všiml si pokračování na druhé straně.

P.S. Možná jsem si jen kompenzoval samotu, možná uplácel karmu. Kdoví. Každopádně během pár let jsem dospěl k přesvědčení, že když můžu pomáhat ostatním, je mi

lépe. Víím, že si potrpíš na luxus a že jsi dřel, abys jej měl. Ale zvaž prosím, jestli opravdu nutně potřebuješ tolik, co máš a ještě víc... Přikládám seznam lidí, jimž jsem méně, či více pomohl. Pokud budeš chtít, můžeš pokračovat v mém odkazu. Pokud ne, i tak tě mám navždy rád.

Michal seděl nehnutě pár minut, než položil roztřesenýma rukama dopis a vzal do nich seznam. Tolik jmen! Jeho táta nezištně pomáhal více, než by si kdy dokázal představit. Cítil zármutek, vztek, hrdost i překvapení. Emoce se v něm přelévaly jako kapky v rozbouřeném moři. Ještě není pozdě vše napravit. Ještě je čas. Utřel si slzy, nadechl se, vzal do ruky mobil a vytočil první jméno na seznamu.